

Тема:

**Керівництво
НААУ** взяло
участь у 4-му
Міжнародному
форумі адвокатів
у Берліні

с. 3

**Запроваджено
сервіс**
онлайн-генерації
ордерів

с. 5

**Відбулося
засідання РАУ**
12-13 квітня
2019 року

с. 6

**Новели правил
адвокатської
етики:** зміст,
значення
та тлумачення

с. 13

ВОНИ ЗАЛИШИЛИ СВІЙ СЛІД В ІСТОРІЇ: АДВОКАТИ-ЮВІЛЯРИ 2018 — 2019 рр.

Ірина Василик, керівник Центру досліджень адвокатури і права при НААУ, доцент, к. і. н.

Галина Басара-Тилищак, науковий співробітник Інституту історії України НАН України, к. і. н.

Ювілейний рік — доречний час згадати славетних адвокатів минулого, їхній достойний життєвий шлях та здобутки. Сучасній адвокатській спільноті варто знати, гордитися і шанувати пам'ять про видатних попередників з професійного цеху, адже це наше коріння, з якого проростають досвід, етика та репутація адвокатської справи. Центр дослідження адвокатури і права продовжує знайомити з біографіями визначних адвокатів, ювілейні дати яких ми відзначали минулого року і продовжимо вшановувати цього року. Зокрема, згадаємо ювілеї двох адвокатів — Президентів Української Народної Республіки на еміграції — Андрія Лівчицького та Степана Витвицького, а також 160-річчя від дня народження прем'єр-міністра ЗУНР адвоката Костя Левицького. З більш докладною інформацією про адвокатів-ювілярів протягом 2019 р. запрошуємо знайомитися на фейсбук-сторінці Центру досліджень адвокатури і права при НААУ — Проект «Історія адвокатури України».

АДВОКАТИ-ЮВІЛЯРИ У 2018 РОЦІ

185-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ АДВОКАТА ОЛЕКСАНДРА КІСТЯКОВСЬКОГО

Видатний правознавець, громадський діяч, доктор кримінального права Олександр Кістяковський народився у 1833 р. в родині сільського священика на Чернігівщині. Після закінчення духовної семінарії у Чернігові здобув освіту на юридичному факультеті Київського університету.

У 1878 р. переїхав до Санкт-Петербурга, був зарахований на службу в Правительствующий Сенат, через два роки перейшов на працю до Міністерства народної освіти. Зацікавившись правничою наукою, Олександр Кістяковський опублікував у «Журнале Министерства юстиции» три статті з питань діяльності адвокатури, судоустрою і кримінального процесу. У 1861 р. О. Кістяковський увійшов до складу редколегії українськомовного альманаху «Основа» і, незабаром, став по-

мічником головного редактора. У 1862 р. опублікував у журналі свою першу історико-юридичну працю «Характеристика русского и польского законодательства о крепостном праве по отношению к Малороссии». Скориставшись реформою освітнього міністерства, юрист вирішив залишити чиновницьку роботу з наміром повністю присвятити себе науково-викладацькій діяльності. Для цього у 1863 р. О. Кістяковський склав іспит на звання кандидата права та у вересні 1864 р. захистив дисертацію на право викладання. Після цього він був допущений до читання лекцій з кримінального права та судочинства у Київському університеті як приват-доцент. Сходинками викладацької кар'єри у лютому 1870 р. дістався аж до її вершини — посади ординарного професора кафедри кримінального права і судочинства, на якій пропрацював до останніх днів життя. Поруч з науковою і педагогічною працею О. Кістяковський займався адвокатською практикою, а також громадською діяльністю: був гласним (депутатом) Київської міської думи, з 1879 р. очолював Київське юридичне товариство, у 1865 — 1870 рр. був головою Київського тюремного комітету, надавав підтримку у виданні українських книжок.

Правові погляди Олександра Кістяковського, зокрема на завдання кримінального покарання, характеризувалися значним гуманізмом — він одним із перших у вітчизняній юридичній науці поставив питання про необхідність скасування смертної кари. Не байдужа ученому була й історія, тому він став одним із засновників історичної школи права. О. Кістяковський дослідив і здійснив редакцію видатної юридичної пам'ятки «Права, по которым судится малороссийский народ». Чимало праць дослідника мали історико-правове спрямування, окрім дисертацій, це ще низка наукових статей, зокрема, «Главнейшие моменты истории развития науки уголовного права», «О трудах профессора Тонисена по истории уголовного права», «Некоторые черты из истории смертной казни в России».

Олександр Кістяковський виховав трьох синів, які, як і батько, залишили непересічний слід в історії: Володимир — видатний хімік, академік, автор низки законотворчостей у електрохімії; Богдан — правознавець, філософ права і соціолог, один з організаторів Всеукраїнської академії наук; Ігор — український державний діяч, міністр внутрішніх справ в уряді Української держави Гетьмана Павла Скоропадського.

Помер Олександр Кістяковський у 1885 р. Похований у Києві на Байковому цвинтарі.

145-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ АДВОКАТА МИКОЛИ МІХНОВСЬКОГО

Український політик, публіцист і адвокат Микола Міхновський народився у селі Турівка Прилуцького повіту на Полтавщині у родині священика. Навчався на юридичному факультеті Київського університету. Належав до таємної політичної організації «Братство тарасівців», написав її програму — «Кредо молодого українця». Займався адвокатською практикою спочатку в Києві, з 1899 р. — у Харкові. Написав брошуру «Самостійна Україна», де обґрунтував ідею політичної самостійності України. Наприкінці 1901 р. — на початку 1902 р. створив Українську народну партію, що проголосила своєю головною метою боротьбу за незалежність

України. Засновник часописів «Самостійна Україна», «Хлібороб», «Запоріжжя», «Слобожанщина», «Сніп». Під час Першої світової війни служив у Київському військовому суді. Разом із однодумцями розробив програму творення українського війська, яку з початком Української революції 1917 — 1921 рр. активно втілював у життя. Від березня 1917 р. — керівник Українського військового клубу ім. гетьмана П. Полуботка, член Українського генерального військового комітету, член Української Центральної Ради. Через підозру в організації виступу Другого українського полку ім. Полуботка з метою захопити владу у Києві та проголосити незалежність України у липні 1917 р. був заарештований і відправлений на Румунський фронт. Восени 1917 р. повернувся на Полтавщину. Увійшов до Української демократичної хліборобської партії. Працював мировим суддею у Лубнах. У період Української держави 1918 р. перебував в опозиції до влади гетьмана П. Скоропадського, однак протигетьманське повстання не сприйняв. Владу Директорії УНР рішуче не підтримував, висловлювався за її усунення і встановлення військової диктатури. Після 1920 р. перебував на Кубані, де вчителював і працював у кооперації. 1924 р. повернувся до Києва. Заарештований ДПУ, але після кількох допитів звільнений. Наступного дня після звільнення був знайдений мертвим (обставини смерті остаточно не з'ясовані).

145-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ АДВОКАТА ТЕОДОТА ГАЛІПА

Адвокат, видатний український політичний і громадський діяч, талановитий літератор Теодот Галіп народився у 1873 р. у селі Волока на Буковині. Після закінчення юридичного факультету Чернівецького університету відкрив свою адвокатську канцелярію. Паралельно активно включився в політичне і національно-культурне життя краю. Став одним з авторів програми Національно-демократичної партії Буковини. У 1906 р. заснував і очолив Радикальну партію Буковини. Через рік очолив Головну раду «Союзу січей» краю і чимало зробив для поширення ідей фізичного та морального виховання молоді в національному дусі.

У 1911 р. адвокат був обраний депутатом Буковинського сейму, де активно захищав інтереси українців. У 1918 р. Теодот Галіп взяв участь Буковинському вічі у Чернівцях, став членом шкільної комісії уряду ЗУНР, увійшов до складу української дипломатичної місії у Римі. У період між двома світовими війнами адвокат проживав на Закарпатті, написав кілька наукових праць про звичаєве право і присвятив себе літературній праці. Талановитий літератор, адвокат Теодот Галіп опублікував кілька збірок поезій та історичних оповідань. Помер у 1943 р. у місті Брно (Чехія).

140-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ АДВОКАТА ОПАНАСА АНДРІЄВСЬКОГО

Опанас Михайлович Андрієвський народився у 1878 р. в Уманському повіті на Київщині. Правничу освіту здобув у Демидівському ліцеї у м. Ярославль. Займався науковою діяльністю, згодом мав адвокатську практику у Києві, був мировим суддею. У 1917 р.

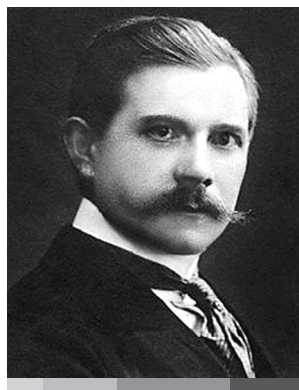

включився у політичне життя — був членом Української партії соціалістів-самостійників, Українського Національного Союзу, учасником повстання проти гетьмана Павла Скоропадського. З 14 листопада 1918 р. Опанас Андрієвський увійшов до складу Директорії Української Народної Республіки. Однак у квітні 1919 р. підтримав антидержавний

заколот отамана В. Оскілка. Після його придушення у травні 1919 р. О. Андрієвський вийшов зі складу Директорії та емігрував до Чехословаччини. Був професором цивільного права в Українському вільному університеті. Протягом 1935 — 1937 рр. — деканом правничого факультету УВУ у Празі. Помер О. Андрієвський на еміграції в Австрії у 1955 р.

140-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ АДВОКАТА ЛЕВА КОГУТА

Адвокат, журналіст і редактор, громадсько-політичний діяч Буковини Лев Когут народився у 1879 р. у Чернівцях. Закінчив місцеву гімназію та університет. Працював адвокатом у Чернівцях. Реалізував себе також як журналіст у багатьох українських часописах: у 1902 —

1903 рр. редагував місячники «Гасло» і «Селянин», брошури «Наука і розвага», «Іскра», «Народня бібліотека». У 1905 р. разом з буковинським адвокатом Теодотом Галіпом став автором радикальної програми «Національної Ради русинів на Буковині». Лев Когут був першим директором централі (управління)

українських кооперативів «Селянська каса», головою товариства «Українська школа».

У 1911 р. став організатором і першим директором українського ощадно-кредитового товариства «Карпатія». У 1922 — 1927 рр. Л. Когут співзасновник і діяч Української народної організації Буковини, у наступне міжвоєнне десятиліття — віце-президент Української національної партії. Був редактором і видавцем «Переписки М. Драгоманова з М. Павликом». У 1940 р. після встановлення на Буковині радянської влади Лев Когут був заарештований, проте завдяки втручання німецької переселенської комісії — звільнений. Емігрував до Австрії, де читав лекції при Слов'янському університеті міста Грац. Помер Лев Когут у 1947 р.

135-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ АДВОКАТА МИХАЙЛА БРАЦАЙКА

Визначний діяч національного руху на Закарпатті, молодший з братів-адвокатів Брацайків — Михайло — народився у 1883 р. у селі Блажівці на Закарпатті. Вчився на юридичному факультеті Клузького і Віденського університетів. У 1910 р. став доктором права. Протягом 1910 — 1913 рр. Михайло Брацайко працював адвокатом у Рахові, а далі дев'ятнадцять років поспіль вів адвокатську практику в Ужгороді.

У 1918 — 1919 рр. Михайло Брацайко — один з організаторів українського національного руху на Закарпатті: голова народних рад у Сигеті і Хусті, делегат до Української Національної ради ЗУНР від Закарпаття. У міжвоєнний період — активний творець українських політичних

партій і громадських організацій на Закарпатті, член «Просвіти», редактор газет («Українське слово», «Руська нива»), директор «Руського театру». 15 березня 1939 р. адвокат Михайло Брацайко зачитав маніфест, яким проголошувалась незалежність Карпатської України.

135-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ АДВОКАТА ЛЕВА ГАНКЕВИЧА

Адвокат, публіцист, громадський та політичний діяч, один із авторів законодавства Західно-Української Народної Республіки, Лев Юліанович народився у 1883 р. на Тернопільщині. Правничу освіту здобув у Львівському та Карловому університеті у Празі. Засновник першої робітничої і соціалістичної організації у Львові, член Української соціал-демократичної партії. Під час Першої світової війни включився у діяльність Головної української ради у Львові, Союзу визволення України. У 1918 р.

Лев Ганкевич був обраний заступником голови Української національної ради ЗУНР. Протягом чотирьох років (1918 — 1922) був співредактором і журналістом газети «Вперед». Після розколу соціал-демократів очолив антикомуністичне крило партії. Як адвокат захищав учасників українського національно-визвольного руху.

Лев Ганкевич — співзасновник «Союзу українських адвокатів», перший його голова. Емігрував у США, де заснував і був першим головою «Товариства українських правників». Помер у Нью-Йорку.

АДВОКАТИ-ЮВІЛЯРИ У 2019 РОЦІ

190-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ АДВОКАТА ГРИГОРІЯ ДАНИЛЕВСЬКОГО

Адвокат, письменник, етнограф, історик і мандрівник Григорій Петрович Данилевський народився 26 квітня 1829 р. в селі Данилівка Ізюмського повіту Слобідсько-Української губернії (сучасна Харківська область). Походив з козацько-старшинського роду, син поміщика, колишнього офіцера Петра Данилевського.

Навчався у Московському дворянському інституті, з 1846 р. — на камеральному відділенні юридичного факультету Петербурзького університету.

Протягом 1850 — 1852 і 1854 — 1856 рр. побував в Україні. За підсумками експедиції видав збірник «Слобожане». На основі матеріалів, зібраних у відрядженнях від Петербурзької археографічної комісії, написав розвідки «Частные и общественные собрания старинных актов и исторических документов в Харьковской губернии», «Полтавская старина в отношении ко времени Петра Великого», «Суворовские бумаги, сохраненные в семействе бывшего его правителя дел Куриса», «Чумаки: Из путевых заметок 1856 г. о нравах и обычаях украинских чумаков» та інші.

У 1857 р., пішовши у відставку, оселився на Харківщині. Здійснював археологічні розкопки. Обирався депутатом місцевого комітету з поліпшення побуту поміщицьких селян, губернським гласним, почесним мировим суддею. За дорученням уряду інспектував школи. З 1868 р. Григорій Данилевський — присяжний повірений (адвокат) Харківського судового округу. Ініціював будівництво Курсько-Харківсько-Азовської залізниці.

У 1869 р. Г. Данилевський розпочав службу в Міністерстві внутрішніх справ Російської імперії, з 1870 р. працював помічником редактора, з 1881 р. — головним редактором газети «Правительственный вестник», із 1882 р. — член ради Головного управління у справах друку. Не полишив і літературну творчість — багато писав на історичну тематику: «Потемкин на Дунае», «Уманская резня: Последние запорожцы», «Мирович», «На Индию при Петре I», «Княжна Тараканова», «Сожженная Москва», «Черный год». Григорій Данилевський був одним із фундаторів Харківського художньо-промислового музею. Кавалер орденів Святого Станіслава 1-го ст., Святої Анни 1-го ст., Святого Володимира 2-го ст.

Помер Григорій Данилевський у 1890 р. у Санкт-Петербурзі, похований у селі Пришиб Зміївського повіту Харківської губернії (зараз село Балаклійського району Харківської області). У 1962 р. у селі Данилівка йому споруджено пам'ятник.

175-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ АДВОКАТА МИХАЙЛА КОМАРОВА

Адвокат, етнограф, історик, бібліограф і мовознавець Михайло Федорович Комаров народився 23 січня 1844 р. Навчався на юридичному факультеті Харківського університету. Працював адвокатом у Києві,

Острогжську на Вороніжчині, а з 1883 р. — нотаріусом в Умані та Одесі. Зі студентських років захоплювався збиранням українського фольклору. У 1893 — 1898 рр. у Львові був надрукований укладений М. Комаровим «Словник української мови» у 4-х частинах. Друкувався у наддніпрянських і галицьких часописах.

Після 1905 р. Комаров був одним з ініціаторів створення і першим головою товариства «Просвіта» в Одесі. Михайло Федорович відомий як автор і видавець популярної української літератури. Цікавими є його твори, присвячені історії українського козацтва: «Оповідання про Антона Головатого», «Оповідання про Богдана Хмельницького», «Запорожські вольності». М. Комаров переклав українською мовою «Тараса Бульбу» М. Гоголя, а також праці М. Костомарова. Помер М. Комаров у 1913 р.

160-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ АДВОКАТА КОСТЯ ЛЕВИЦЬКОГО

Адвокат, державний і громадський діяч, дійсний та почесний член Наукового товариства імені Шевченка, Кость Антонович Левицький народився 18 листопада 1859 р. у місті Тисмениця в родині священика. Після закінчення у 1878 р. гімназії у Станіславові (нині Івано-Франківськ) навчався на правничих факультетах Львівського та Віденського університетів. Будучи студентом університету, став одним з ініціаторів створення «Кружка правників» — фактично першого професійного об'єднання українських правників на західноукраїнських землях. У 1884 р. Кость Левицький склав докторат з права, а з 1890 р. відкрив адвокатську канцелярію у Львові.

Кость Левицький відомий як активний громадський діяч: заступник голови «Академічного братства», співзасновник, провідний діяч товариства українських ремісників «Зоря», «Народної торгівлі», страхового

товариства «Дністер», «Краєвого союзу ревізійного», «Земельного банку гіпотечного», директор «Краєвого союзу кредитового», керівник товариства «Просвіта».

Видатні досягнення адвоката Костя Левицького на політичній ниві Галичини: співзасновник і секретар «Народної Ради», член президії та президент Народного комітету Української національно-демократичної партії, депутат Державної Ради у Відні (австрійського парламенту) та Галицького крайового сейму, президент (голова) «Українського соймового клубу» в Галицькому сеймі, протягом 1910 — 1918 рр. — президент українського клубу в австрійському парламенті.

Адвоката Костя Левицького було обрано головою першого уряду — Державного секретаріату ЗУНР та міністром фінансів. 9 листопада 1918 р. Українська Національна Рада під головуванням Костя Левицького схвалила опрацьовану за його участі тимчасову Конституцію ЗУНР. Після відставки Кость Левицький очолював комісію виборчого законодавства УНРади.

У віденський період ЗУНР К. Левицький був у складі уряду ЗУНР як уповноважений у справах преси та пропаганди (міністр), згодом — уповноважений

(міністр) закордонних справ. Очолював делегації ЗУНР на міжнародних конференціях у Ризі (1920), Женеві (1921), був членом делегації ЗУНР на Генуезькій конференції (1922). Очолював Комітет політичної еміграції. Після самоліквідації 1923 р. уряду ЗУНР, згідно з рішенням Ліги Націй

про анексію Східної Галичини, повернувся до Львова. Тут, у міжвоєнний період Кость Левицький входив до Центрального комітету Українського національно-демократичного об'єднання. Заснував і очолив «Союз українських адвокатів».

Адвокат Кость Левицький залишив по собі вагомий історико-мемуарну спадщину: праці «Історія політичної думки галицьких українців 1848 — 1914 рр.», «Історія визвольних змагань галицьких українців у часи світової війни 1914 — 1918 рр.», «Великий зрив».

З приходом радянських військ у Західну Україну на початку Другої світової війни Кость Левицький був заарештований органами НКВС УРСР й утримувався

у тюрмах Львова та Москви 20 місяців. Звільнений напередодні нападу Німеччини на СРСР і повернувся до Львова. Після проголошення Акта відновлення Української держави 30 червня 1941 р. К. Левицький став головою Ради Сеньйорів. Помер 12 листопада 1941 р., похований у Львові на Янівському цвинтарі.

160-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ АДВОКАТА МИКОЛИ ЛЕВИТСЬКОГО

Адвокат, публіцист, організатор кооперативного руху Микола Васильович Левитський народився 7 квітня 1859 р. у селі Хмільна на Канівщині у родині священика. Невдовзі сім'я переїхала у Чигирин, а згодом у село Федвар Олександрійського повіту на Херсонщині. Протя-

гом 1881 — 1885 рр. навчався на юридичному факультеті Харківського університету. Отримавши диплом, став статистом Херсонського губернського земства, згодом — секретарем Олександрійського повітового земства, займався адвокатською діяльністю, друкувався в газеті «Елисаветградский вестник». Вважав, що передумовою благополуччя селян і ремісників може бути лише їхня організована самодіяльність, однією з форм якої є кооперативний рух. У 1894 р. на прохання своїх односельців із села Федвар заснував там першу в Російській імперії хліборобську артілю. У 1899 — 1902 рр. працював над розробкою закону про артілі в складі комісії при Міністерстві фінансів. Допомогавав засновувати ремісничі артілі у багатьох містах. М. Левитського назвали «артільним батьком», а сам він запропонував 30 вересня кожного року відзначати День кооперації. Став співзасновником Товариства допомоги артільній справі у Санкт-Петербурзі та його журналу «Артельное дело».

У 1917 р. Микола Васильович Левитський став членом Української Центральної Ради, займав посаду директора відділу Державного майна в Міністерстві земельних справ УНР, брав участь у заснуванні Українбанку, Дніпросоюзу, був постійним членом Ревізійної ради Кооперативних центральних рад. Обирався делегатом всеукраїнських кооперативних з'їздів у 1917 —

1918 рр., розробив символіку української кооперації.

За радянської влади переймався створенням і діяльністю Кооперативного музею, у 1924 р. працював ректором Смілянського кооперативного технікуму. Помер Микола Левитський у 1936 р. у Києві. Похований на Лук'янівському цвинтарі.

145-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ АДВОКАТА МАРКА ЧЕРЕМШИНИ

Адвокат, письменник і громадський діяч Марко Черемшина (справжнє прізвище — Іван Юрійович Семанюк) народився у 1874 р. у селі Кобаки (нині Івано-Франківщина) у селянській родині. Освіту здобував у польській гімназії в Коломиї та на правничому факультеті Віденського університету. У Відні Іван Семанюк

був активним членом товариства «Січ», деякий час його очолював, заснував робітниче товариство «Поступ». У 1897 р. організував великий мітинг у Відні, спрямований проти свавілля, яке чинили власті в Галичині. Повноцінну літературну творчість розпочав з 1899 р., коли за порадою Івана Франка виступив у «Літературно-науковому віснику» з реалістичними новелами. У 1901 вийшла у світ його перша збірка соціально-психологічних новел «Карби». Вони засвідчили, що в українській літературі з'явився митець, ім'я якого стоїть поряд з іменами Василя Стефаника, Леся Мартовича, Ольги Кобилянської.

У 1906 р. Іван Семанюк отримав диплом доктора права, працював помічником адвоката у селі Делятин. З 1912 р. відкрив адвокатську контору в місті Снятин. Як адвокат захищав інтереси скривджених селян, був активним на громадській ниві.

Марко Черемшина помер у 1927 р. У 1949 р. у Снятині у приміщенні будинку, де жив адвокат і розташовувалася його адвокатська канцелярія, відкрито літературно-меморіальний музей.

140-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ АДВОКАТА АНДРІЯ ЛІВИЦЬКОГО

Адвокат, державний і політичний діяч, дипломат Андрій Лівіцький народився у 1879 р. на Полтавщині у дворянській родині. Навчався на математичному і правничому факультетах Київського університету.

Очолював студентську «Громаду» в Києві.

Після закінчення університетського курсу працював адвокатом, юрисконсультантом, мировим суддею в Лубнах, Каневі, Золотоноші. З 1901 р. — член Револьюційної української партії. Як один із засновників РУП протягом 1902 — 1903 рр. належав до ядра київського комітету партії. Протягом 1905 — 1909 рр. кілька разів був заарештований. Працював адвокатом. З 1913 р. був мировим суддею Золотоніського округу.

У березні 1917 р. Андрій Лівіцький призначений Золотоніським повітовим, а 1 серпня 1917 р. — Полтавським губернським комісаром. Член Української Центральної Ради. Входив до складу української делегації на мирних переговорах з Німеччиною у Брест-Литовську.

За доби Директорії був одним із організаторів Трудового конгресу, обіймав посади: тимчасово керуючого Міністерством внутрішніх справ УНР, товариша міністра юстиції, міністра юстиції і заступника голови Ради Міністрів у кабінеті Б. Мартоса, керуючого Міністерством закордонних справ і міністра юстиції УНР, заступника голови Ради міністрів у кабінеті І. Мазепи.

3 жовтня 1919 р. А. Лівіцький — голова дипломатичної місії УНР у Польщі. 21 квітня 1920 р. підписав двосторонню політичну та торгово-економічну конвенцію з Польщею — Варшавський договір. У жовтні 1920 р. став головою Ради народних міністрів УНР. Після вбивства Симона Петлюри з 1 червня 1926 став заступником голови Директорії і Головним отаманом військ УНР, очолив Державний центр УНР на еміграції.

Під кінець Другої світової війни Андрій Лівіцький переїхав з Варшави до Німеччини. Під його керівництвом уряд в еміграції активізував свою діяльність. У 1948 р. за його ініціативою було створено Українську національну раду.

У тому ж році, після реорганізації Державного центру, в складі якого було введено посаду президента, його обрали першим Президентом Української Народної Республіки в еміграції.

Помер Андрій Лівіцький у 1954 р. у місті Карлсруе (Німеччина). У 1965 р. перепохований на українському цвинтарі св. Андрія в Бавнд-Бруці (США).

135-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ АДВОКАТА СТЕПАНА ВИТВИЦЬКОГО

Адвокат, державний і політичний діяч, Президент Української Народної Республіки на еміграції Степан Витвицький народився у 1884 р. на Станіславщині (сучасна Івано-Франківщина). Навчався на юридичних факультетах Львівського і Віденського університетів. Очолював товариства «Академічна громада» у Львові та «Січ» у Відні. У 1910 р. здобув ступінь доктора права у Відні й розпочав адвокатську практику у Дрогобичі. Під час Першої світової війни — член редакції наймасовішої газети «Галичини» — «Діло» та редактор газети «Свобода». Член Пресової кватири (відділу) Українських Січових стрільців.

У жовтні 1918 р. С. Витвицький обраний секретарем Української національної ради у Львові і міністром уряду ЗУНР, який брав активну участь у об'єднанні ЗУНР і УНР та проголошенні Акта Злуки 22 січня 1919 р.

Надалі Степан Витвицький — державний секретар закордонних справ ЗУНР. У лютому 1919 р. вів переговори зі спеціальними місіями Найвищої Ради Держави Антанти на чолі з генералом Бартелемі, у травні 1919 — з генералом Ботою про умови перемир'я з Польщею. У листопаді 1919 р. — заступник голови дипломатичної місії Директорії УНР до Варшави. Однак на знак протесту проти укладення Варшавського договору 1920 р. відмовився від посади.

Вийшовши на еміграцію, Степан Витвицький керував роботою Секретаріату закордонних справ ЗУНР у Відні, протягом 1921 — 1923 рр. очолював місії ЗУНР у Парижі і Лондоні. Після поразки визвольних змагань повернувся в Галичину та відновив адвокатську практику у Дрогобичі. Протягом 1924 — 1939 рр. адвокат С. Витвицький був активним політичним діячем Українського національно-демократичного об'єднання на Дрогобиччині, депутатом до польського Сейму.

З 1945 р. Степан Витвицький на еміграції, жив у Німеччині, брав участь у створенні Української національної ради. З 1951 р. — представник виконавчого органу Української національної ради у США. У 1954 р. адвокат С. Витвицький обраний другим Президентом Української Народної Республіки на еміграції. Помер Степан Витвицький у 1965 р. у Нью-Йорку.